

Листопада

Прийдеш.
У Тризуба креслі на сцені
Достойно у золоті сядеш,
Під занавіси зелені.
А ми, замаївши куліси
В листки калинові з паперу,
Тебе привітаєм:

Найперше в промові
(З рукою в кишені)
Нудній, банальній
І довгій, предовгій,
Як смерть...

Щоб з роду в рід,
До покоління півтретього,
У Тобі шукали надхнення
Нашадки наші.
Щоб на упертого
Союзів тримались
І не відрікались,
Ні крові,
Ні клубів,
Ні голубців з каші,
Ні барів...

А потім
Хтось вчений з-поза котари
Вийде і буде читати,
Дати і цитати,
Цитати і
дати...

Тоді здрімаєшся...

Золотом Тризуба
Примеркнеш..
У сні об небо
Багнетами черкнеш,
Гроном гармат
Перекотишся...
Галицькі розбудиш
Ниви і оселі...
І грудьми удариш
У Львова понурі
Мури Цитаделі —

І кров'ю
У сні
спливеш...

Враз — збудися...
Здригнешся від співу соліста.
Він вчора до нашого міста
Вернувся з гостинних гастролей
В російському хорі.
А нині співак цей „свій“,
Співати буде надхненно
„Видиш, брате, мій“...

А потім — хор.
Слухати будуть
Пісню про славу
Твою, а трохи про дівку,
Що під вербою
Воду з криниці брала і брала —

Впродовж усіх тих
Славетних епох
Воен і походів
Історії нашої.

По хорі,
Згідно з програмою,
Підуть деклямації
Мовою поганою.

А на останку
Промовці різні скажуть
Різні оголошення:

Щоб гроші складали
У рідному банку,
Щоб були, як з криці,
Щоб на біжучі бігли вечорниці
І грали в бінго!
В національній щоб стояли лаві
І пили пиво
Тільки у рідній
Клубовій барі!

А вже по тому,
То встануть і підуть
Додому.

Кличі, програми,
Спогади, зазиви
І фрази, фрази,
Що з уст зі сцени летіли,
Ножовклими листками,
Винесуть прилиплі
До зап'ятоків
На вулицю за кроками...

И розгубляться
Листки оті, фрази
Між бльоками
Американських
Домів і буднів.
І лишишся сам
Забутий,
На сцені у блисках
Пригашених Тризуба,
Перший Листопаде...

Ще лишиться, як згуба,
На залі
У кріслі,
Старої Войни
Галицький стрілець.
Дитина велика,
Без помочі й поради...

З посивілого чуба
Куритись спомини будуть...
А з серця

краплями
безкровними
скапувати
буде
жаль

І досада...

А як з декорацій
Останній листок упаде,
Ти встанеш, зійдеш,
Перший Листопаде,
З Тризуба престолу
І, взявши за руку стрільця,
Як дитину,
Ти підеш зі залі.

Попри зелені куліси,
Попри мальовану піч,
Задніми дверми,
Переступивши
З банана лушпину,
Побите скло
І „Життя Нового“ пом'яте
І галасливе останнє число —

Ти підеш туди,
Де ніч...

Е К О

Панна Дана Тереса Феденко
Кандидатка „Лиса Микити“
на Баль УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ

19-го листопада 1983 року
у Філадельфії

Дана Тереса Феденко народилася в 1965-му році в Дітроїті.
Кандидатка закінчила Українську Середню Школу і студію тепер на Вейн Університеті — біологію. Належить до Пласту, до студентських організацій, Товариства Українських бандуристів, до Школи Кобзарського Мистецтва та хорів, церковного та університетського. Вчить початкові класи бандури. Грає на фортеп'яні і бере лекції співу. Працює теж добровільно у дитячому шпиталі.

Цікавиться Українською Пресою, читає „Наше Життя“, „Свободу“ і „Америку“, „Екран“, ну і „Лиса Микиту“.

Лист

Дорогий Лисе Микитовичу!

Прагну поділитися з Тобою новинами з нашої парафії святого Юра, на долині міста Нью-Йорку, і хоч ці новини друкуються щотижнево в „Церковних Вістях“, то я не маю певности, чи ці „Вісті“ доходять до Тебе, аж до Детройту, тому власне хочу, щоб Ти знав, що з деякого часу в нашій парафії зробилося так завізно з ювілеями, що ми тут були примушені „спрягати“ по двох ювілятів до одного ювілею!

А так саме сталося в неділю 23-го жовтня цього року, коли парафія св. Юра влаштувала такий дубельтовий ювілей нашим загальнолюбленим і шанованим панотцям, о. Севастіанові Шевчукові, який відзначав 50-річчя священства, і о. Тарасові Прокопову, котрому, як казали, заледве пішло на 25-ий рік священства...

І хоч обидвох душпастирів ділило 25 років ревної праці в Христовому винограднику, то ювілейний обід відбувся спільно в шкільній аудиторії, з тією самою програмою, і за той самий кошт — 15 талярів від особи.

Правда, були може й слушні заперічення з боку деяких Нью-Йоркчан, що о. Тарас Прокопів теж заслужив собі на золотий ювілей, поскільки він, людина надзвичайно роботяща, допомагаючи малярам розмальовувати велику баню нашого нового храму, сам доволі часто виглядає, як золотий, або позолочений, так багато на нього напало цього золота під час фінішування золотих деталей великої поліхромії, за проектом проф. Петра Холодного (Молодшого).

Так чи так, згаданий подвійний ювілей пройшов на славу, з подвійним успіхом, при численній участі гостей, між котрими ми заперічили також представника „Лиса Микити“, в особі гумориста Ікера, до речі теж ювілята, хоч і не духовного, а цивільного, котрому добрі Пані з 64-го Відділу США справили недавно таку параду, що нехай муха не сідає, як казали колись у Львові...

На цім слові гречно Тобі кланяється, —

О д н а , з Комітету

Хочу зайняти „СТАНОВИЩЕ“ до нотатки в „Свободі“ ч. 173, бо там на 1-шій стор, „У СВІТІ“ є така новинка:

ПОЛЬСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство ПАП повідомило, що розпачливий мешканець Гданьска прийшов до місцевого мешканевого уряду і загрозив випустити з пляшки велику кількість бліх і тим самим дати практично відчуті бюрократам, що таке блохи. Цей мешканець заявив, що він неодноразово звертався з проханням провести дезинфекцію в його мешканні, але надаремно, бюрократи залишилися глухими на його прохання. Після бурхливого „обміну думками“ переляканий бюрократ обіцяв послати групу дезинфекторів до будинку. Повідомлення ПАП говорить також, що блохи і блошиці стали справжньою заразою у великих мешканевих будинках у Гданьску з огляду на брак засобів боротьби з ними.

Це нагадало мені, як то перед самою другою світовою війною в Польщі дуже посилилась цен-

зура листів. І от один молодець, що переписувався з нареченою, підозріваючи, що його листи цензурують, написав до дівчини в листі таке: „Догадуюся (ба, навіть певний того!), що наші листи хтось читає (цензура), тому, щоб упевнитись, **посилаю Тобі в цім листі блоху**, якщо її не одержиш — це безсумнівний доказ, що лист був цензурований.“ За тиждень дістає відповідь від дівчини: „Будь спокійний, лист прийшов: і **блоха була в листі**, а це знак, що ніякої цензури не було!“ За три дні дістає листа дівчина від того хлопця, а там чотири важні слова: „**Я БЛОХИ НЕ ПОСИЛАВ!**“

МИКАВКА

Дорогий Пане Професоре!

Я хочу представити мою малу особу, Марту, дочку о. Каноніка Івана Ключаса з Куликова.

Я малою дівчиною двигала щодня дві баньки молока, йдучи кожного ранку до церкви з татом, коли Ви, пане професоре, разом з проф. Павлом Ковжуном малювали церкву в Куликові.

— Молоко треба малярам пити, щоби не затроїлися фарбами. Такі славні малярі, а так тяжко працюють, — говорили мені тато.

Малярі молоді, гарні хлопці сиділи на високих риштованнях, як би під небесами. Сходили пити молоко, самі в халатах помазаних фарбами.

Довкола церкви бігали Олег і Левко Ковжуни, яких пані Тамара пороздягала з одежі, щоби опалилися до сонця. Жінки з Братства кричали на них:

— Що там за чортенята бігають доколя церкви!..

Інтервенція, розуміється, помагала.

Пане професоре, просимо дальше посилати „Лиса Микити“.

Тепер ми розгублені у всьому і не годні позбиратися...

Мій покійний муж, професор політехніки, автор багатьох наукових праць, випрацював останньо „Словник Генетичний оДвідник“, який має видати Т-во Св. Софії, Філія Католицького Університету у Філядельфії. Приспішуємо видання, хоч впливи пожертв є дуже малі.

Щиро здоровимо.

МАРТА ДОБЕРЧАК з Родиною

— Ідете на Листопадovu Академію?

— Ні. Ми наш „листопад“ відбули у жовтні!..

● Довідуємось, що Управа 64-го Відділу США в Нью-Йорку мала в пляні відзначити почесним членством цього Відділу Ів. Керницького — Ікера, з нагоди його 70-ліття, проти чого заявили деякі союзники, кажучи, що популярний гуморист так довго співпрацював з цим Відділом, що йому належить дійсне членство!

● Кажуть, що невтомна суспільна активістка, Лідія Савойка, задумала зорганізувати для нью-йоркських сеньорів ще дві окремі автобусові прогулянки до Глен Кову, щоби в одній групі міг поїхати пан редактор К., а в другій пан меценас Ш., котрі не можуть стерпіти один одного...

● Нас інформують, що з того часу, коли Український Інститут Америки звільнено від прибуткового податку, управитель цієї культурної інституції, бас-баритон Андрій Добрянський, абсолютно веселіше виконує свої сольові партії в Метрополітальній опері...

● Після цьогорічного Листопадового Свята в Нью-Йорку, з боку місцевих громадян були нарікання на виконавців святочної програми, що походили з Ньюгейвену, Йонкерсу, Ньюарку й Ірвінгтону, чому вони, мовляв, не привезли, крім програми, ще й своєї власної публіки, за котру тут дуже важкувато...

● З того часу, коли п. Михайло Івасівка зліквідував свою кравецьку робітню, що була одночасно концертним бюро на долині міста Нью-Йорку, мешканці нашого міста почали гірше одягатися, але кількість концертних імпрез не зменшилася, а то й зросла...

● На питання, чого можна сподіватися від нової громадської Централі, Українсько-Американської Координаційної Ради, вже нині без вагання можна відповісти: „Патріотичного заклик до традиційної колекти!“

ЗІ З'ІЗДУ ДИВІЗІЙНИКІВ

Підслухане під час маршу зі залі Союзівки до церкви:

- Пані, уступіться, бо військо йде!
- Бігме, пані, ви жартуете!

„МІШАНЕ ПОДРУЖЖЯ“

— Ти їдеш на голодову маніфестацію, а я підв на сумівську забаву.

Дорогий Лисе!

Треба було аж 50-ту річницю відзначувати у Вашингтоні штучного голоду на Україні, щоби оформити в Америці іншу репрезентацію У А К Р А Д У.

Бойсик

(З приводу першої сесії У-АКРади)
Боже, спаси Еміграцію,
Зішли їй Координацію!

Поради для подорожуючих до СССР

Американський журнал TRAVEL & LEISURE на запит читачів, як одягатися і що брати зі собою в подорож до СРСР, порадив брати аспірину, усі потрібні ліки і паперові хустинки, бо... в туалетах нема паперів!!!

На політичному перелазі

— Чи ви чули, пане товаришу, що новою місс Америкою вибрали чорну дівчину — негритянку?

— Ну, тепер настала пора, щоби місс Америкою була вибрана українка!

НА ПОРОЗІ Тисячріччя

ВІІЗД ДЕЛЕГАТА НА СКВУ

Це діялось в тих часах, коли ще урядув по літичний „перелаз“ в клубі „Лиса Микити“ в Нью-Йорку, і коли там, на цьому „перелазі“, відбувались різні прецікаві симпозиуми, чи то пак панелі...

Ще ніколи, мабуть, пригадую, той самий „перелаз“ не мав такого серйозного обличчя, як у той пропам'ятний день, коли пан меценас, званий теж губернатором Стейтен Айленду, поставив на порядок дня справу підготовки величавих святкувань 100-річчя Хрищення України-Руси.

І в таку важливу, переломову, можна б сказати, хвилину, знайшлася між присутніми патріотами чорна вівця, або так званий всезнайко, який пробував загнати національну справу в сліпий кут!

— Я в справі формальній, — підняв угору руку згаданий всезнайко.

— Прошу.

— В мене єсть питання термінологічне: як буде правильно по-українському — хрищення, чи хрещення?

— Ой, біда! — почухав потилицю дядя з козацькими вусами. — Зачинається та сама коломийка, що була на Третьому СКВУ, де через літеру „Ге“ трохи не завалили всесвітнього об'єднання Вільних Українців!

На щастя, тут, на „перелазі“, керівництво нарадами спочивало в руках такої ділової людини, як пан меценас, що на громадських справах зуби свої з'їв і на власний кошт мусів штучні вставляти. Він змісця посадив на місце всезнайка і не допустив до дальшої анархії на залі.

— Пане Товаришу, — промовив діловим тоном, — в цьому випадку не грає ролі, чи ви є хрищений, чи хрещений: важливе є те, що ви не єстьте більше поганином. Тач чи ні?

— Так єсть, пане меценасе!

— Дякую. Прошу сідати!

Далі наради покотилися більш-менш нормальним порядком, аж до того приблизно пункту, коли так званий „ливанський амбасадор“ почав звітувати, що він чув на п'ятицентовому вечорі в Літературно-мистецькому Клубі. Власне звітам, він приніс цікаву новинку, як-то наші мистці готуються зустрічати преславне Тисячріччя. Так, для прикладу, наш визначний образотворець, професор Петро Андрусів (він ще був тоді живий), а за ним молодший за нього, але теж талановитий, Юрій Козак з Детройту, зобов'язалися створити до історичної дати великі полотна під заголовком „Україна христиться в Дніпрі-Славути“.

— Я в справі формальній! — тут знову вискочив, як Пилип з конопель, той самий всезнайко.

Між патріотами вчувся пошум невдоволення, а предсідник зібрання перестеріг „формаліста“ в рішучий спосіб:

— Тільки я вас прошу, пане товаришу, не починайте собі знову з мовонезнавством!

— Як не згину, то вернуся...

— А, бігме, ні, пане меценасе! — заборився передбесідник, — я тільки хотів би звернути ласкаву увагу шановних зібраних на статтю одного нашого професора... на жаль, уже покійного... от, забув, як він називався, але я пригадую...

— Далі, далі! — підганяли забудька звідусіль.

— Отже, той покійний професор помістив статтю в „Свободі“, а може в „Америці“, вже не пригадую, що сам акт хрищення не міг відбутися на Дніпрі, під Києвом, бо саме в тому місці Дніпро доволі глибокий і має стрімкі береги, отже великий князь Володимир взяв би чималий риск на свою душу, пробуючи охристити себе, свою військову дружину та всіх киян, в такому небезпечному місці...

— З чого виходило б, що ми далі неохрещені, — зажартував собі хтось.

— Ні, рішуче — ні! — затріпав руками всезнайко, — згаданий мною професор твердить, що хрищення відбулося яких тридцять кілометрів на полудне від Києва, і не в самому Дніпрі, а в одній з його приток, де поплиткіше і затишніше, в такій, сказати б по-нашому, мульдї...

— Ну, то й слава Богу, що діло обійшлося щасливо, і що князь не потопив у річці православних християн, — зробив кінцевий підсумок нарадам пан меценас. — А тепер я ставлю пропозицію вдарити по-одній рунді „на гавза“. Хто за тим?

Заперечень не було.

З ЕПІГРАМ
Ст. Крижанівському — присвята.

Це був час, для всіх нас, неповторний, і чудовий,
Як Пан Стефко в Клюбі був, — Референт
Імпрезовий!
Він в роботі Л.М.Клубу мав свій стиль, свій
задавав тон:
Ставляв крісла, носив воду, „тестував“ —
чи грає, той проклятий мікрофон?..
І що ж Тобі залишилося з днів слави, —
Пенсіонований Пана-Брате?
Панночкам, по концерті,
Квіточки подавати!

П а п а й

МИВ ВАМ

МИР ВАМ, БРАТТЯ, МИР ПРИНОСИМ,
МИР ВЕЛИКИЙ, МИР СВЯТИЙ, —
ХАЙ БРАТ БРАТА НЕ ТЕРМОСИТЬ,
БО НЕ ЗНАТИ ХТО СВЯТИЙ.

МИ ВСІ, БРАТТЯ, ЖИИМО ВКУПІ,
ХАЙ НО СТАХІВ І МІРЧУК,
БАРАНОВСЬКИЙ І ФУТАЛА
У КУТІ ЗАЛИШАТЬ БУК!

МИР ВАМ, БРАТТЯ, МИР ПРИНОСИМ,
МИР ВЕЛИКИЙ, МИР СВЯТИЙ, —
ЯК БРАТ БРАТА ЩЕ МОТЛОШИТЬ,
ТО ОБОХ У ШІЮ БИЙ!

Л И С

НІЧОГО СТРАШНОГО!

До діда й баби онук приїхав.
Стрункий, плечистий, у потертих
джинсах. Тільки старенькі свого ону-
ка ніяк упізнати не можуть.
— Що ж це ти коси запустив, ні-
би дівка? — допитується дід.
— Така мода, — сміється онук.
— Нічого собі мода: пелехи до
плечей, — непомітно спльовує баба, —
заплітав би вже косу.
— Немає такої моди, — кидає бабі
онук.
— Ще й бороду викохав, ніби ку-
пець, — веде своєї дід.
— Еге ж, бо така мода.
— І вуса геть усе закривають, —
уже сердиться дід. — Як його й до
столю сідати такому волохатому?
— Нічого страшного, діду, — сміє-
ться онук. — Ні довгий чуб, ні боро-
да, ні вуса не заважають. Рот не за-
ростає, то їсти можна.

журнал «Україна».

З БОЙКІВСЬКИХ КОЛОМИЙОК

Ми звикли думати, що наші
популярні коломийки пов'язані
тематично тільки з славною Гу-
цулією, а однак на недавньому
з'їзді Т-ва „Бойківщина“ в Філя-
фельфії виявилось, що є чимало
файних коломийок, присвячених
бойкам і Бойківщині, що були
влучені до розвагової програми
з'їзду.

Кореспондент „Лиса Микита“
в місті „Братньої Любові“ запи-
сав собі деякі з них і переслав
нам для публікації...

Ой, піду я в Верховину,
там, де живуть бойки,
Де музика дрібно грає,
скачуть полегойки.

Ой, гуцули-гуцулоньки,
де ви бойка діли?
Чи зварили, чи спекли,
чи сирого з'їли?

Не зварили, не спекли,
сирого не з'їли!
Пішов бойко в полонину,
та й'го вовки з'їли.

Бойко мвер, бойко вмер,
та й на лаві лежить,
А бойчиха за плящину,
та й до коршми біжить!

Бойко вмер, бойко вмер,
бойкові дзвонили,
Як ся бойко зірвав з лави,
ледве здогнали!

КОЛОМИЙКА

на нову нуту, в присвяті
акторові В. Довганюкові,
з театру „Заграва“.

Ходить войко по Торонті,
скаче полегонько,
А бойчиха підбігає,
й кличе— „Віва, Бойко!“

ІЛЮСТРАЦІЯ ДО ПРИПОВІДКИ

Худоба з двома хвостами

З одного цирку втік уночі слон. В радіо про-
голосили, щоб зголошувати до поліції, хто по-
бачить того слона. Одна жінка дзвонить до по-
ліції:

— Галло, галло! В моїм городі, на грядках
капусти є якась велика худоба з двома хвоста-
ми!

— А що вона там робить? — питає поліцист.

— Одним хвостом зриває капусту і пхає її
під хвіст!

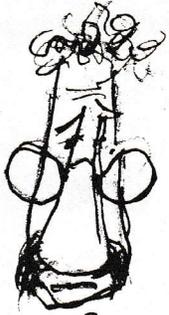
„І вовк ситий, і коза ціла...“

З золотих думок „Радіо Єревань“

— Що дала радянська власть євреям?
— Другий вихідний день в суботу.

ПАТРІОТА

— Буде Україна, чи не буде, а ще одну пор-
цію вареників можна з'їсти!..

ЗМІНИ

Старіє си і на очах нидіє наші славна иміграція.

Тра гвавтовно поробити ружні калкуляцілі і важні зміни, аби ю утримати на силі.

Найперша зміна, то тра, аби Свобода зачала друкувати газету більшими і чорнішими азбуквами, бо юж не годен читати. Америка — то ше пів біди, але шо си тицят Свободи, то юж ми навіт жінчині окуляри не помагают, хоч мої жінці тиж не придают си.

Жінка, коби здорова, купила екис штудерні шкелка на ланцушку, але то не тримає си і паде їй з носа.

Тепер ходит по склепох, аби і дали „моні бек“, але не довиджує і не розпізнає, котрий то суб'єкт їй тоті шкелка продав.

А я раджу, аби дала спокій і віслала тото з лахами до Бразилії. Може комус придаст си, бо там політика ше так високо не пішла і не мусет читати Флиса за кару другий раз тото саме.

Друга важна зміна, то тра екос скоротити Дурбака, бо нема вже таких мощних читачів, аби в газеті вічитували від дошки — до дошки...

Та й де тото нині стілко тих дощок набрати!..

Ше така важна зміна, аби екос позменшувати організацілі і аби заміст перемелювати фурт тоту саму дискусію, то ліпше аби у кожний четвер мірели членам високе тиснене крові.

Експерти „мокрих“ справ

Після варварського зістрілення південнокорейського пасажирського літака „Боінг 747“, на Кремлі відбулося секретне засідання Політбюро для обговорення „поточних“ справ...

— Інтересно, як зареагують американські плютократи на геройський подвиг наших пільотів? — поставив питання „сам“ генсек Андропов.

— Їх реакцію можна точно передбачити, — підповів один з кремлівських експертів. — Трохи покажуться, трохи поплачуть, а там сядуть маком і вернуться до бізнесу, як звичайно.

— А пшеницю, — підповів другий, — все одно нам продадуть, бо їм дозарізу потрібні фармерські голоси під час президентських виборів у 1984-му році!

(За „Культурою“)

ГАРЯЧЕ ЦИГАРО

Відбувається перевишкіл советських дентистів.

Учать їх виривати зуби через ніс.

— Чому?

— Бо, як відомо, у советах не вільно отвирати уст.

— Але ж він має добру і працювиту жінку!

— Звідки ти це знаєш?

Я сам бачив, як вона помагала йому чистити барабольку!

„Українське Слово“ (Париж) ч. 2179 вітає одного ювілята, широкого українського патріота, такими оригінальними побажаннями... і обдаровує Вас силою і витривалістю для дальшої праці для добра **Вашого і нашого народу!**..

Декуди в Самопомочи юж так роблет і дуже собі хвалет.

Ше дуже важна зміна така, жи два календарі за мало.

Бо, адіт, декуди наші католики перейшли на шабас і відправляють Службу у суботу.

І то — пів по ангелски, а пів — стоечи.

Ше ест една холера — то сходи.

Ек будували церкви ци Народні Доми, то куждий був мощний гоїрак і дивив си, аби було високо і аби витко на околицю. А тепер, дивіт, шос си стало і без палиці на гору не вилізе.

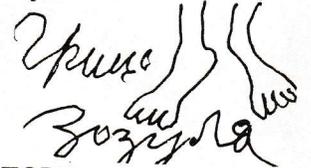
Дайминато, ек у Гантері. Думают, як би то церкву стегнути на сорок фітів униз, а комитет на стілки само підтегнути вгору.

Ше є една непередвиджена біда, то — ноги...

Таке настало, жи куждий другий здоровий, ек бик, имігрант хорує на ноги. Куждому екос инакше: ци болит п'ета, ци свербит миж палцею, ци ломит у кістці, ци хапає корч...

Тото юж ест приватна спава куждого пацилента і куждий має екис свої пігувки — жи не помагают.

І так, ек ми думали, жи наша иміграція ме поволі кінчити си, поголовне, то показує, жи то буде поноговне...

СПОРТ

— Скільки є гравців у футбольній команді?

— Перед змаганнями, чи по змаганнях?

В ШКОЛІ УКРАЇНОЗНАВСТВА

— Ти написав слово раса через два „с“. Одно перекресли.

— Котре?

„ВІКЕНД“

— Як перебули вікенд?

— Знаменито! Авто щось попсувалось і ми сиділи дома.

НА ЯКИЙ З'ЇЗД ІХАТИ?

Вакаційні роз'їзди щасливо закінчилися, мабуть ніхто з наших читачів не опинився в лічниці, ані в криміналі, але виринула поважна проблема: куди їхати на повакаційні з'їзди?

В нашій пресі появилися численні оголошення, заклики, статті, фейлетони з заохотою їхати на першу неділю жовтня аж на три з'їзди!

В одному місті зібралися добрі люди, щоб вирішити, куди їм їхати?

Дискусія була дуже довга, бо забирали слово всі присутні.

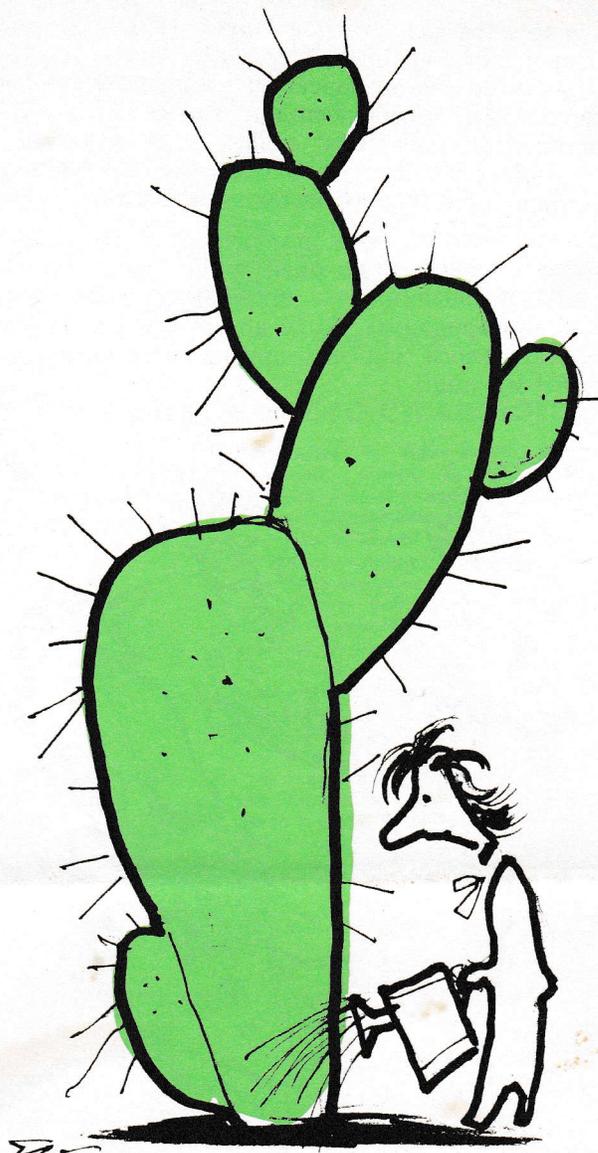
Мстиславівці, стерчівці, плав'юківці, флісівці, „радикальні дуби“ з УБС, лебедівці, „димократи“, американці в обороні людських прав в Україні, союзянки, пластуни та „круглостільці“ розпиналися, щоб їхати тільки до Вашингтону, бо там виступатиме сам президент Рон! Як там не буде 100.000 українців, то ніхто в Америці не буде числитися з нами!

Знов стецьківці, футалівці, аскольдівці, герої з 2 дивізії не хотіли нічого чути про Вашингтон, але захвалювали свої з'їзди.

Але земляки гетьмана Петра Конашевича-Сагайдачного, віденського героя Юрія Кульчицького, Івана Франка, гетьманці, гербова шляхта, бойки з гір і з долин обабіч Карпат казали: „Нема то як на Союзівці!“, бо там відбувається світовий з'їзд бойків! Прийдуть зем'яки гетьмана Сагайдачного і нащадки героя Відня Ю. Кульчицького з Австрії і виберуть нового гетьмана з Бойківщини!

Ще бракувало, щоб чомківці скликали тоді з'їзд у Філя, Па., а лисомиківці в Гантері.

Але треба було мати розум премудрого царя Соломона, щоб вирішити ці такі складні проблеми! А наш один такий із „соломонівським розумом“ дістав „Гуд джаб“ аж на Багамах! Тому що ніяк не

КВІТКА НЕЗГОДИ

ЗИМОЮ НА ФЛЬОРІТУ!

Близько Українського Культурного Осередку та Мінеральних вод, близько Мехіканської затоки, в Норт Порті і Ворі Мінерал Спрінг

Є ДО КУПНА „БОНГАЛА“ ВЖЕ ВІД 25,000 — та „ЛЬОТИ 80x125 за 2500 — МИ БУДУЄМ НОВІ ДОМИ вжЕ ВІД 36,000 на ВАШІЙ ЛЬОТІ.

В СПРАВІ КУПНА ЦИХ ОБ'ЄКТІВ ЗВЕРТАЙТЕСЯ ДО ПРОДАВЦЯ В. КУКУРБИ.

Тел. (813) 629-8190
S. W. GATEWAY, Inc.

PT. CHARLOTTE, FL 33952

могли погодитися, то вирішили нікуди не їхати, аж доки не перестануть улажувати з'їзди „на злість“ іншим і не погодяться на один спільний з'їзд в одному часі!

І. Старокрайовий

ПРЕСФОНД

\$25.00 — Др. М. Скаб
\$20.00 — О. Волянський
\$12.00 — Х. Карпевич
\$9.00 — Др. М. Жмуркевич
\$8.00 — Я. Опирюк
\$7.00 — М. Еліїв, В. Мельник, Д. Хоман
\$5.00 — В. Балко, Др. М. М. Доберчак, З. Комарянська, Р. Проць
\$4.00 — І. Воробець, П. Гаврилів, Б. Захарчук, М. Кміт, В. Ліщинський, Л. Сагайдак.
\$3.00 — Р. Юшкевич
\$2.00 — М. Буряк, Ю. Боберський, Т. Возняк, В. Даровський, Л. Дончук, С. Кікта, Др. Б. Лончина, Др. В. Петрина, В. Процик, П. Семенюк, М. Ставнича

Сторінок 229

ЦІНА 1250

“THE FOX”

P.O. BOX 10148

Detroit, Michigan 48210

Річна передплата 8.00 дол.

Editor Edward Kozak